

А на цих берегах ми живем споконвіку, і довіку нам жить на оцих берегах.
Бережи, наша Рось, славу нову, велику, як кордони Русі в давнину берегла.

Володимир Іванців

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська думка

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 37 (14449), 11 ВЕРЕСНЯ 2026 р. Роздрібна ціна 10 грн. 00 коп.

РОЗПОВІМ ПРО СВОГО ГЕРОЯ

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ! ВИ ТРИМАЄТЕ В РУКАХ НЕ ПРОСТО ЧЕРГОВИЙ ВИПУСК ГАЗЕТИ «ГРОМАДСЬКА ДУМКА». ВІН ОСОБЛИВИЙ ТИМ, ЩО МАЙЖЕ ВСІ ЙОГО МАТЕРІАЛИ ПРИСВЯЧЕНІ БІЛІЙ ЦЕРКВІ-ІМЕНИННИЦІ. В НИХ АБО ЙДЕТЬСЯ ПРО СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ, ЖИТТЯ І ПРАЦЯ ЯКИХ ТІСНО ПОВ'ЯЗАНІ З НАШИМ МІСТОМ, АБО САМІ ТЕКСТИ НАПИСАНІ ТАКИМИ ЛЮДЬМИ. КРІМ ТОГО, МИ ЗАПОЧАТКОВУЄМО НОВУ РУБРИКУ – «РОЗПОВІМ ПРО СВОГО ГЕРОЯ». В НІЙ РОЗМІЩУВАТИМЕМО СПОГАДИ ПРО ПОЛЕГЛИХ ЗАХИСНИКІВ-БІЛОЦЕРКІВЦІВ ЇХНІХ РІДНИХ. І ПЕРШОЮ ПРО СВОГО ЧОЛОВІКА МАКСИМА ВАСИЛЬОВИЧА КУЦМИДУ РОЗПОВІДАЄ ЙОГО ДРУЖИНА АНАСТАСІЯ.

Він обрав Україну. І віддав за неї найдорожче

Він народився і виріс у Білій Церкві. Ми разом навчалися в школі № 6, а потім життя знову звело наші дороги. Так непомітно почалася наша історія – спочатку просто спілкування, потім кохання, а згодом сім'я.

Максим був саме таким, якого важко забути. Добрим, справедливим, турботливим, сміливим. Він завжди допомагав іншим, умів підтримати, пожартувати, розрядити напружену ситуацію. Я найбільше пам'ятаю його усмішку, погляд, голос, його звичайні щоденні звички. Те, що для когось могло здаватися дрібницями, для мене тепер – найдорожчі спогади...

Свого часу Максим пішов на строкову військову службу. Я чекала його повернення. І коли він повернувся, ми вже знали, що хочемо бути разом. Він зробив мені пропозицію, ми одружилися, а згодом дізналися, що у нас буде дитина.

Ім'я для донечки ми обрали разом – Аліса. Нам обом воно дуже подобалося. Максим чекав на народження донечки, мріяв про неї, любив її ще до того, як уперше взяв на руки.

До війни наше життя було простим і щасливим. Ми гуляли Білою Церквою – скверами, біля річки, знайомими вулицями, майже по всьому місту. Це були звичайні прогулянки, звичайні сімейні дні, які тоді здавалися просто частиною життя. Тепер ми з Алісою проходимо тими ж місцями й часто згадуємо: «Тут ми гуляли з татом...». Наче все місто залишило нам маленькі шматочки нашого минулого...

У Максима була його «щаслива панамка». Він вірив, що вона оберігає його під час бойових завдань і брав її з собою. Тепер ця панамка зберігається вдома – вже не як просто річ, а як маленька частинка його присутності, яку я бережу для себе й для Аліси. Вона нагадує нам про Максима, якого ми щоразу чекали з надією.

З перших днів повномасштабного вторгнення Максим став на захист України. Він не шукав виправдань і не вагався – просто робив те, що вважав своїм обов'язком. І ось він уже старший солдат військової частини А 7042, 114-ї окремої бригади територіальної оборони. Під час служби виконував обов'язки стрільця, згодом був прикомандирований до підрозділу «Кракен» ГУР МО України, де служив в артилерії на посаді старшого навідника та безпосередньо виконував бойові завдання. Після повернення до своєї бригади продовжив службу як оператор безпілотних літальних апаратів-сапер.

Його бойовий шлях пролягав через найгарячіші напрямки Донеччини, Харківщини та Луганщини – Бахмут, Іванівське, Часів Яр, Вовчанськ, Дворічну, Липці, Лисичанськ та інші місця, де щодня вирішувалася доля нашої країни.

А вдома ми чекали. Власне, з очікування складалися наші дні під час війни. Я ждала повідомлення, дзвінка, короткого відеозв'язку. Коли на екрані з'являвся він, навіть на кілька хвилин, ставало спокійніше. Ми берегли кожну таку розмову, бо не знали, коли знову зможемо почути його голос. За військовою формою, званням і бойовими завданнями був просто Максим – мій чоловік, наша найдорожча людина і тато Аліси.

Максим любив називати себе везунчиком, щасливчиком. Можливо, так він намагався заспокоїти і себе,

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ
**КУЦМИДА
МАКСИМ ВАСИЛЬОВИЧ**
ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЮ

і нас. Ми вірили, що він повернеться. Я вірила. Аліса чекала свого тата.

А 30 жовтня 2025 року Максим загинув, захищаючи Україну.

З того дня наше життя розділилося на «до» і «після». Залишилися речі, фотографії, голос у пам'яті, знайомі місця в місті й безліч моментів, які тепер хочеться прожити ще хоча б раз.

Найбільше я хочу, щоб Аліса знала свого тата не тільки з фотографій і не лише як захисника України. Щоб вона знала його живим – яким він був, як усміхався, як дивився, як жартував, як турбувався про близьких. Щоб знала, як сильно він її чекав і любив ще до її народження. Щоб, коли вона виросте, у її серці був не тільки образ людини у військовій формі, а й її тато. Ми пам'ятатимемо його і як воїна, який загинув за Україну, і як Максима – чоловіка, батька, сина, брата, друга. Людину, яку любили і яку чекали. Та пам'ять про нього житиме в його доньці, у моєму серці, у серці його мами, у спогадах його сестри та побратимів і в історії нашої країни.

Анастасія КУЦМИДА, дружина

Білій Церкві – 994. З Днем народження!

Біла Церква для кожного своя.

Для когось – це вулиця дитинства, шкільне подвір'я, рідний двір, парк чи берег Росі.

А для когось вона колись стала новим домом.

Не так важливо, де ти народився. Якщо одного дня опинився в Білій Церкві – поступово вона стає твоєю. Тут ти знаходиш людей, друзів, роботу, улюблені місця, свою справу. Саме так наше місто прийняло тисячі людей, які через війну залишили рідні домівки. І багато хто з них сьогодні вже називає Білу Церкву своїм домом, працює для її розвитку, допомагає іншим і разом з усіма творить її майбутнє.

А є ті, хто сьогодні далеко від дому, за сотні і тисячі кілометрів – з різних причин. І ті, хто далеко від дому, бо зі зброєю в руках захищає свій дім. Для наших захисників і захисниць Біла Церква – це найдорожчі люди, рідні вулиці, дитячий сміх і місце, куди вони мріють повернутися.

Ми пам'ятаємо тих, хто вже не повернеться. Дякуємо тим, хто продовжує боронити Україну. І віримо, що настане день, коли всі наші дороги знову вестимуть додому.

Бо Біла Церква – це не просто місто. Це місце, де на тебе чекають. Місце, яке можна полюбити, навіть якщо ти не народився тут. І дім, за яким сумуєш, хоч би як далеко опинився.

**З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, БІЛА ЦЕРКВО!
ЗІ СВЯТОМ, БІЛОЦЕРКІВЦІ!**

Володимир **ВОВКОТРУБ**,
секретар Білоцерківської міської ради

Анатолій КУЛЬЧИЦЬКИЙ

Місту моєї молодості

Вже Біла Церква осінь зустрічає,
І Рось гойдає збуджені думки,
В її душі натхнення не згасає,
Століття підраховують роки.

І вересень ще зовсім не втомився,
Гудуть мажорно на стовпах дроті...
А в ріднім місті знов талант розкрився –
В нім ми живем – вона, і я, і ти.

Он гомонить історія край БРУМУ,
Десь вітер будить сонний очерет...
Мінняло незабутній нам без суму
Знов розкрива класичний світ секрет.

В душі звучать «Від серця – і до серця»,
Як доля, нам даровані пісні...
Сьогодні свято, і душа сміється,
Її чарують звуки голосні.

На греблю ночі повертає осінь,
І місяць кому вміло загострив.
Від захвату зазолотіла просинь
І нам підносить найдивніше з див.

Богиня долі дарувала місту
Свій історичний мудрий капітал.
І цю красу, як Сонце, променисту
Воно прийма у власний арсенал.

Як лідери духовного двобою,
Що не бояться сизих холодів,
Вітають місто вікові герої,
А з ними – й просвітянин Іванців.

Так Біла Церква свято зустрічає,
Горнись до неї в цей осінній час.
Пів світу бачив, та краси немає,
Нема краси такої, як у нас!

Міжнародний досвід – для розвитку соціальних послуг у нашій громаді

Швеція є одним із важливих партнерів України в реформуванні та розвитку соціальної політики, системи охорони здоров'я та соціального захисту населення. Особливу увагу у співпраці приділяють розвитку системи довготривалого догляду, підтримці людей поважного віку та вразливих категорій населення, розвитку соціальних послуг у громаді.

Саме тому надзвичайно важливим для нашої громади став візит делегації Королівства Швеції, до якої увійшли представники Національної ради з питань охорони здоров'я та соціального забезпечення і Міністерства охорони здоров'я та соціальних справ Швеції, до Комунальної установи Білоцерківської міської ради «Територіальний центр надання соціальних послуг ім. Петра Новотні». Від української сторони були присутні представники Національної соціальної сервісної служби України та Дитячого Фонду ООН (ЮНІСЕФ) в Україні.

Гостей ознайомили з діяльністю закладу, його основними напрямками роботи, соціальними послугами та можливостями, які нині отримують мешканці Білоцерківської громади. Під час екскурсії та презентації учасники зустрічі побачили роботу Терцентру, поспілкувалися з фахівцями та поставили запитання.

Особливу увагу було приділено тим напрямкам, які є надзвичайно важливими і для України, і для європейських країн: догляду вдома, який дає можливість людям поважного віку та маломобільним громадянам залишатися у звичному для них середовищі; соціальній підтримці та активному довголіттю, адже робота гуртків, клубів, творчих і оздоровчих занять допомагає людям спілкуватися, залишатися активними та долати самотність; створенню безбар'єрного та доступного середовища; соціальному транспортуванню та забезпеченню доступності послуг для маломобільних людей різних категорій.

Для Територіального центру ім. Петра Новотні такі зустрічі – це можливість представити власний багаторічний досвід роботи. Ця зустріч стала важливим майданчиком для обміну сучасними практиками, вивчення європейського досвіду та пошуку нових можливостей для розвитку соціальних послуг у Білій Церкві.

Після ознайомлення з роботою Терцентру директор та працівники установи взяли участь у Круглому столі, який

відбувся на базі Білоцерківського центру надання соціальних послуг, психоемоційної підтримки та догляду. До зустрічі також долучився секретар Білоцерківської міської ради, виконавець обов'язків міського голови Володимир Вовкотруб.

Під час зустрічі обговорювали поточну ситуацію та основні виклики у соціальній сфері, потреби людей, стратегічні пріоритети розвитку, практичні підходи та методи роботи. Учасники також ділилися результатами своєї діяльності, набутим досвідом,

важливими напрацюваннями та визначали сфери взаємного інтересу й потенційні напрями подальшої співпраці.

Нині українська система соціальних послуг активно змінюється. І головним орієнтиром цих змін є людина та її потреби – можливість отримувати необхідну допомогу поруч із домом, залишатися активною, незалежною та повноцінною частиною громади.

Територіальний центр ім. Петра Новотні вже сьогодні впроваджує саме такий підхід, щодня працюючи для того, щоб люди поважного віку, особи з інвалідністю, внутрішньо переміщені, учасники бойових дій ЗСУ, родини військовослужбовців та інші вразливі категорії населення відчували підтримку, турботу та не залишалися наодинці зі своїми проблемами.

Візит шведської делегації до Територіального центру, який став потужним майданчиком для пілотування соціальних реформ, є показовим прикладом того, як європейські підходи інтегруються на рівні конкретної української громади.

Ми вдячні партнерам за зацікавленість, відкритий діалог та можливість обмінюватися досвідом. Адже саме через співпрацю, взаємне навчання та об'єднання зусиль народжуються нові рішення, які допомагають робити соціальні послуги сучаснішими, доступнішими та ближчими до кожної людини.

Ірина ДОГА, директор Територіального центру

Його життя – у справах, його пам'ять – у людях

«Я був, я творив добро!» – назва книги, в якій через спогади, світлини та особисті історії оживає постать людини, чийе життя було тісно пов'язане з Білою Церквою, освітою, наукою та розвитком аграрного університету.

2 вересня в Торгово-промисловій палаті відбулася презентація видання, присвяченого пам'яті Володимира Максимовича Власенка (1934–2025) – почесного громадянина Білої Церкви, видатного науковця, педагога, державного діяча, доктора ветеринарних наук, професора та багаторічного ректора Білоцерківського національного аграрного університету.

Ідея створення книги виникла в родині Володимира Максимовича. До її підготовки долучилися люди, які працювали, навчалися та спілкувалися з ним, а також рідні. У збірці поєднуються особисті мемуари, архівні фото та сучасні технології, які оживляють минуле. На заході були присутні сини Володимира Власенка – Олег (доктор медичних наук, професор, проректор Вінницького національного медичного університету імені Миколи Пирогова) та Віктор (кандидат ветеринарних наук, доцент, підприємець), дружина Світлана Ромуальдівна.

За словами Олега Власенка, робота над книгою тривала майже рік. До її створення долучилися 80 авторів, кожен з яких допоміг зберегти пам'ять про батька та його життєвий і професійний шлях.

Майже три десятиліття Володимир Власенко очолював університет. За роки його ректорства заклад розвивав матеріальну базу, розширював міжнародні зв'язки та створював нові можливості для студентів. Університет налагоджував співпрацю з партнерами у Великій Британії, Німеччині та Франції. Розбудовувалися навчальні корпуси й інфраструктура, що давало змогу забезпечити належні умови для навчання та проживання студентів.

Своїми спогадами про Володимира Максимовича поділилися як присутні на заході гості, так і ті, що доєдналися онлайн. Серед них: президент Київської обласної торгово-промислової палати Олександр Рябоконь та його заступник Едуард Якушев, міський голова Білої Церкви у 2006–2015 роках Василь Савчук, депутат Білоцерківської міської ради, випускник БНАУ Геннадій Джегур, професор, академік НААНУ Валерій Ушкалов, професор, академік НААНУ Борис Стегній, краєзнавець, кандидат історичних наук Сергій Бурлака та багато інших.

Саме ці спогади – про професійну працю, людську підтримку, вимогливість, турботу та звичайні життєві моменти – і формують образ Володимира Власенка на сторінках книги. Образ людини, про яку після завершення її професійного і земного шляху продовжують говорити ті, кому вона свого часу допомогла, кого навчила та з ким працювала.

Підготувала **Катерина ШРАМ**, студентка ЛНУ ім. Івана Франка

Маршрути серця

«Спогади – як добре вино: що давніше, то краще.

Стара дрібничка, на яку пальці наштовхнулися в шухляді; забутий голос із оцифрованої платівки, що її слухають за далеким вікном незнайомі люди; глухий хідник, побри-

жений корінням давно зрубаних столітніх дерев; гра листя із сонячними зблисками й тінню на щербатій цегляній стіні; якась розквітла бур'янина на березі річки... Дотики, запахи, звуки з минулого спалахують у мозку кадрами спогадів. Епізоди, миттєвості, деталі – до смішного дрібні, незбагненно милі й велично неповторні. Їх зможемо пережити хіба що в іншому житті, в незнайомому вимірі, де вони зберігаються, такі неоціненні й недосяжні.» Для людей, які відчувають глибину слова, в яких живе, хай навіть приспане, тяжіння до свого родо-воду, до рідних місць, для яких цінність вимірюється не в каратах, а в силі впливу на душу, в ексклюзивності явища, здатного перетворювати споживача на творця, достатньо було б однієї цієї цитати з нової книжки української письменниці з Білої Церкви Ганни Ручай, аби їм захотілося обов'язково мати це видання в себе.

Авторка назвала її «Кола пам'яті». Це саме ті маршрути, за якими письменниця пройшла рідне місто сама і які пропонує нам. Це подорожі колами пам'яті різних поколінь людей, які тут жили й давно пішли у світи кращі, залишивши по собі унікальні будівлі, орнаменти, й людей, які нині живуть в цьому дивовижно наповненому історією просторі, часто не усвідомлюючи його сакральної сили, й тих, хто знає про це й намагається берегти, бодай не руйнувати. Це ода не тільки пам'яті, а й прагнення цінувати власну неповторність.

Відверто кажучи, я трохи розгубилася перед завданням розповісти про цю книжку. Бо завжди важко, майже неможливо передати враження від гарної літератури, не спокусившись бажанням або розлого переказування найбільш захопливих місць, або короткого

«це прекрасно!». А це такі гарна література! І вражає делікатне й цілком органічне вплетіння в розповіді про міські локації часом ностальгійних, а то й романтичних чи трагічних образів, сюжетів, думок. Та насамперед викликає захват структурний задум книжки. Кожен розділ книги Ганни Ручай розпочинається з карти відповідного кола, яким вона веде читача. Їх сім: «Від вулиці Академіків Гродзинських до Росьової», «Від вулиці Росьової до Старої пошти», «Від Старої пошти до вулиці Вокзальної», «Від вулиці Вокзальної до вулиці Гоголя», «Від вулиці Гоголя до площі Шевченка», «Від площі Шевченка до мосту Дружби» й «Від мосту Дружби до Торгової площі». Принагідно варто сказати, що на картах, де зображені найбільш цікаві, часом навіть загадкові архітектурні об'єкти, червоним хрестиком позначені місця, де на читача чекає скарб!

Скарбом же самого видання можна вважати величезну кількість, майже на кожній сторінці, чорно-білих і кольорових якісних знімків, де зображені споруди (багатьох із них уже немає), вулиці, відомі й невідомі читачеві місця Білої Церкви, фрагменти оздоблення старих будівель, просто чарівні або ж несподівані куточки міста. Такі ж цінні й детальні описи, історичні відступи авторки, її блискуче володіння доробком місцевих науковців-краєзнавців, архітекторів, на який вона посилається.

Ота величезна, складна, дуже уважна робота, яка лягла в основу книжки, не зробила її нудною, перевантаженою науковими тонкощами чи специфічними деталями. Навпаки! Її читати настільки цікаво, що не вдається читати швидко. Хочеться повертатися, уважніше вникати в описи, попутно згадуючи, а де саме цей провулочок чи ось ця вуличка, а де це стоїть ось той будинок із неймовірно різьбленим ґанком. І довго розмірковувати над людською звичкою знищувати, плюндрувати, забувати...

Окремо варто зауважити на оформленні книжки. Це просто любов! Респект одеському видавничому дому «Гельветика» та книжковій друкарні «ТАКИБУК», які створили для виходу літературного дитяти Ганни Ручай такий бездоганний «сповиток»!

Єдиний жаль, що переслідує від прочитання й споглядання цього твору, – крихітний наклад, в той час, як книга «Кола пам'яті» повинна бути в кожній білоцерківській домі – це та духовно-матеріальна

цінність, яку варто передавати в спадок, я переконана! «Невдовзі Біла Церква відзначатиме своє 1000-ліття. І з цієї відстані розгортається ретроспектива багатющої історії стародавнього Юр'єва (літописного Гюргева). На жаль, стався трагічний розрив у живому літописі нашого міста: радянська доба ніби перекреслила його багатовікову історію і перетворила давню фортецю над Россю на сирій «рай-центр». Молодим буде важко впоратися з цим часовим розривом. Зараз важливо бодай по крихтах відновлювати втрачене, збираючи спогади людей, які жили в Білій Церкві 40-80-х років, а також тих, на чийх очах відбувалися зміни. Тому й мають з'являтися подібні книжки, щоб нові покоління білоцерківців цілісно й неупереджено сприймали історію рідного міста», – Сергій Різник, краєзнавець.

Валентина ХРАБУСТ

За такими картами, наведеними в книжці, шукачі скарбів дещо знайдуть

Освіта в умовах війни: від безпеки до нових можливостей

«Трансформаційні виклики та завдання якісного функціонування регіональної системи освіти в умовах воєнного стану» – такою була тема традиційного освітянського форуму, що відбувся напередодні нового навчального року й став майданчиком для професійного діалогу білоцерківських освітян.

Серед іншого говорили й про складні виклики, які постають перед сучасною освітньою системою: безпеку учасників освітнього процесу, адаптацію до умов воєнного стану та необхідність забезпечення якісної освіти попри всі труднощі.

Про ключові пріоритети освітньої галузі на 2026/2027 навчальний рік розповів начальник управління освіти і науки Білоцерківської міської ради Юрій Петрик. Серед головних завдань він назвав безпеку та психологічне здоров'я учасників освітнього процесу, розвиток інклюзивного й безбар'єрного середовища, протидію булінгу та будь-яким проявам жорстокого поводження з дітьми.

Не менш важливим напрямом залишається здорове харчування школярів. Від 1 вересня учні 1–11 класів комунальних закладів загальної середньої освіти, які навчаються за денною формою, отримують одноразове безкоштовне харчування.

Зміни торкнуться й освітніх можливостей дітей. У дошкільній освіті продовжиться розвиток англійської мови, у 9-х класах – реалізація реформи Нової української школи, а в старшій школі розпочнеться новий

етап профільного навчання. Зокрема два білоцерківські академічні ліцеї – «Вектор» і «Колегіум» – долучилися до експерименту зі створення старшої профільної школи. Паралельно посилюватиметься профорієнтаційна робота: планують введення посад кар'єрних радників, які допомагатимуть школярам краще зрозуміти власні здібності та свідомо обирати майбутню професію відповідно до потреб сучасного ринку праці.

Окрему увагу громада приділяє енергостійкості закладів освіти. У межах відповідних проєктів передбачається встановлення сонячних панелей у пілотних закладах та теплових насосів у дитячо-юнацькій спортивній школі, що дозволить забезпечити цілорічну роботу басейнів і проведення тренувань для дітей.

Таким чином, новий навчальний рік для освітян Білої Церкви – це не тільки продовження звичних процесів, а й черговий крок до створення безпечної, сучасної та стійкої системи освіти, здатної розвиватися навіть в умовах війни.

Підготувала **Катерина ШРАМ**, студентка ЛНУ ім. Івана Франка

За право бути

На війні, яку московія розв'язала проти України, загинув білоцерківець, капітан Едуард Борисович ДУДНИК, 54-річний військовослужбовець військової частини А 3449.

Поліг воїн 28 серпня під час виконання бойового завдання в районі Уланового на Сумщині.

Схилю голови, земляки, за кожного вбитого рашистськими терористами на полі бою. Там стояли і продовжують стояти ті, хто виборює у ворога наше з вами право бути на цій землі господарями. Й просто бути.

ВІЙСЬКОВА ЧАСТИНА А 4848 ЗАПРОШУЄ ВМОТИВОВАНИХ ГРОМАДЯН ДОЛУЧИТИСЯ ДО ЛАВ ЗСУ

Це можливість проходити службу в підрозділі з великим бойовим досвідом під керівництвом досвідчених командирів. Захисники в/ч А 4848 брали участь у визволенні Харківщини та виконували завдання на найгарячіших напрямках: Бахмутському, Лиманському, Куп'янському, Курахівському, Покровському та Донецькому. Нині підрозділ тримає оборону та нищить ворога на Запорізькому напрямку.

Приєднавшись до підрозділу, кожен новобранець отримує повний спектр соціальних гарантій та належні умови для служби:

Професійне навчання: якісна підготовка з досвідченими інструкторами.

Повний супровід: інформаційно-консультаційні послуги.

Грошове забезпечення: висока та своєчасна заробітна плата.

Сучасне забезпечення: надання якісного речового майна, засобів індивідуального захисту та зброї.

Соціальний пакет: безкоштовне медичне обслуговування, страхування та пільги.

ЗАХИЩАЙ КРАЇНУ ПОРУЧ ІЗ ПРОФЕСІОНАЛАМИ!

РОБОТА У КИЄВІ НА ВИРОБНИЦТВІ ЛІКІВ

Запрошуємо на роботу **чоловіків та жінок**
(попередній досвід та освіта не мають значення)

ПАКУВАЛЬНИКИ ВАНТАЖНИКИ

РОЗВІЗКА
з Білої Церкви

**ЗА ДЕТАЛЬНОЮ
ІНФОРМАЦІЄЮ
ТЕЛЕФОНУЙТЕ:**

067 201 86 60
098 181 74 69
067 480 34 45

Farmak

ВАХТОВИЙ ГРАФІК 7/7
(тиждень з 8:00 до 20:00, тиждень
вихідні, тиждень з 20:00 до 8:00)

- проживання на період вахти
- медичне страхування
- спецодяг
- надійне укриття

Втрачений атестат про середню освіту, серія КХ, № 11260484, та додаток до атестата б/н, видані Гребінківською середньою загальноосвітньою школою І-ІІ ступенів смт Гребінки Васильківського району Київської області на ім'я **Іщенко Оксана Василівна, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ.**

Втрачене посвідчення дитини з багатодітної сім'ї, видане на ім'я **Мазур Марія Любомирівна, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ.**

Втрачене свідоцтво про повну загальну середню освіту серії KB, № 52737420 та додаток до нього серії AA, № 774891, видані загальноосвітнім навчальним закладом «Школа екстернів» м. Києва 17 червня 2021 року на ім'я **Гончаров Данііл Ігоревич, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ.**

Втрачене свідоцтво про повну середню освіту, серія КХ, № 50393626, видане 2018 року Білоцерківською загальноосвітньою школою І-ІІІ ступенів № 17 Білоцерківської міської ради Київської області на ім'я **Кряков Юрій Володимирович, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ.**

Втрачене свідоцтво № 4620 на право власності на житло: квартиру № 77 по вул. Некрасова, 99, м. Біла Церква, видане 22 червня 1993 року виконкомом Білоцерківської міської Ради народних депутатів на **Чудінова Льва Васильовича, Чудінову Тамару Миколаївну та Чудінова Олега Львовича, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ.**

Ця відстань вбереже вас від ураження уламками та вибухової хвилі.

Актуальний розклад і зміни руху електричок переглядайте в Telegram-каналі «Укрзалізниця: приміські поїзди»

Продаємо телят-бичків до двох місяців.
Тел.: 097-121-50-82.

КУПУЄМО ТА БЕРЕМО В ОРЕНДУ ЗЕМЛЮ (ПАЇ). ДОРОГО. НАДІЙНО. ШВИДКО.
ТЕЛЕФОН: 068-399-78-72.

НАТЯЖНІ СТЕЛІ

Замір безкоштовний.

Монтаж — один день.

Гарантія — 15 років.

068-155-8-122

ОГОЛОШЕННЯ

Виконавчий комітет Таращанської міської ради інформує, що, відповідно до витягу з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно про взяття на облік безхазайного нерухомого майна від 02.09.2026, номер запису про взяття на облік – 22636, індексний номер витягу 492453079, відомості про об'єкт нерухомого майна: будівля по вул. Шевченка, 14-А, в с. Лука Білоцерківського району Київської області взята на облік безхазайного нерухомого майна.

Додаткову інформацію можна отримати за адресою: виконавчий комітет Таращанської міської ради, вул. Героїв Чорнобіля, 1, м. Тараща, тел. 04566-4-29-62.

ОГОЛОШЕННЯ

Виконавчий комітет Таращанської міської ради інформує, що, відповідно до витягу з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно про взяття на облік безхазайного нерухомого майна від 02.09.2026, номер запису про взяття на облік – 22635, індексний номер витягу 492449694, відомості про об'єкт нерухомого майна: будівля по вул. Молодіжна, 3, в с. Станишівка Білоцерківського району Київської області взята на облік безхазайного нерухомого майна.

Додаткову інформацію можна отримати за адресою: виконавчий комітет Таращанської міської ради, вул. Героїв Чорнобіля, 1, м. Тараща, тел. 04566-4-29-62.

Спадок

У нашому домі є прадідів дар –
Від діда дістався шевченків “Кобзар”.
Його мені тато давав і казав:
– Це нашого роду пекуча сльоза,

Таїна **БРАТЧЕНКО**, Євген **ЧЕРНЕЦЬКИЙ**
«Таємниці парку «Олександрія»»

Сховані скарби Браницьких

Багато розповідей і легенд ходить у Білій Церкві та за її межами про заховане золото Браницьких. Про те, що воно існує, що його справді десь було закопано, свідчить багато фактів. Невідомо лише одне: де його шукати.

При вивченні зйомки, проведеної міською геодезичною службою при держархітектурі до будівництва профілакторію «Діброва», на ній було видно великі провали. А при співставленні її з планом міста Біла Церква (1858 р.) було видно відповідність між наземними будівлями фільварку Голендерні й провалами ґрунту, що вказує на існування підземних ходів і підвалів. Про їхні таємниці білоцерківці-старожили знають чимало достовірних і вигаданих історій. Ось одна з них, яка трапилася не так давно з колишнім виконробом БМУ Іваном Григоровичем Главіцьким. Вірити йому можна,

адже ця людина бачила все на власні очі в присутності багатьох свідків, про що й написала до краєзнавчого музею. 26 травня 1992 року працівники БМУ (разом з Главіцьким) розпочали земляні роботи на будівельному майданчику профілакторію «Діброва» в районі урочища Голендерня. Але раптом натрапили на щось тверде. Обережно почали підкопувати землю і знайшли якийсь отвір. Виявилось, що це підземний хід до тунелю. Його стіни добре збереглися. Вони були викладені цеглою, поміченою трьома буквами: «Б.К.П.». Майже весь напярмок тунелю йшов від профілакторію до автобусної кінцевої зупинки маршруту № 14. За кілька днів ще один білоцерківець вирішив «докопатися» до кінця тунелю. Хлопець копав, обережно просуваючись уперед, аж поки лопата не натрапила на якісь кістки. Виявилось, що це скелет чоловіка, на якому майже збереглася старовинна сорочка. Поряд валялися золоті монети. Але тільки-но хлопець нахилився, щоб зібрати їх, як почув сильний свист. Він злякався й мерщій побіг з тунелю. Розповів про знахідку не одразу, боячись, що його піднімуть на сміх або ж без нього заберуть знайдені монети. Через деякий час він повернувся до зловісного тунелю, але потрапити до нього вже було неможливо. Місцеві жителі закидали його сміттям. Таким чином став закритим ще один вхід до підземель у фільварку Голендерні. А історія його дуже цікава.

Почали його будувати наприкінці XVIII ст. Він був розташований неподалік від головної резиденції графів Браницьких. Сам фільварк складається з комплексу наземних господарських будівель Старої і Нової Голендерні, а також розгалуженої мережі підземних комунікацій. Вони з'єднують льохи, льодові сховища, у яких зберігалися вина й харчі. З резиденцією «Олександрія» фільварк

з'єднувався поромною переправою. У XIX ст. вже прорили підземний тунель під річкою Рось. Він проходив у самому граніті, а тому був водонепроникним. З його допомогою з'єднувалися правий і лівий берег Росі. Але ці тунелі мали тільки господарське призначення. Як довели науковці, вже відомо про зв'язок Браницьких з родичами Потоцьких, серед яких були масони з різних лож. Тому в підземеллі в Голендерні проводилися містичні зібрання з ритуальними діями й обрядовими призначеннями.

У XIX столітті, коли в Польщі та на Правобережній Україні назрівали повстання проти гноблення царської Росії, саме в цих тунелях зберігалася зброя, яку в будь-який час можна було застосувати для воєнних дій. Але найголовніше, що вже впродовж століття цікавить не лише науковців, – це гроші і коштовності Браницьких. Адже саме в одному з підземних ходів розташувалося головне сховище сімейних реліквій цього роду, а також казкові запаси золота. Як відомо з архівних документів, Браницькі намагалися не користуватися послугами банків, щоб приховати справжній обсяг свого багатства. Вони не хотіли викликати заздрість в інших магнатів, а також у царської сім'ї.

Тут передбачливо, на випадок пограбування, існувала караульна служба охорони, огорожувальні плити й ґрати. У разі небезпеки пограбування комунікації могли бути підірвані, а виходи зі штолень – заблоковані. Також на цей випадок було передбачено й затоплення сховища водою через системи шлюзів. Для цього ж зробили два вузьенькі аварійні виходи зі штолень.

Перед 1917 роком сховище заблокували, щоб зберегти сховані в ньому скарби. Коли Браницькі виїхали за кордон, то в Білій Церкві лишився головний управитель, начальник охорони і кілька службовців. Згодом представники ЧК й НКВС дізналися про існування таємного сховища. Вони закатували до смерті тих службовців, які могли б їм щось розповісти. Ті, можливо, не знали, а можливо, й не хотіли видати таємницю. Адже з розповідей білоцерківських старожилів, ті зі службовців, які погоджувалися показати представникам «органів» сховані в підземеллі скарби, звідти вже назад не поверталися разом із «шукачами».

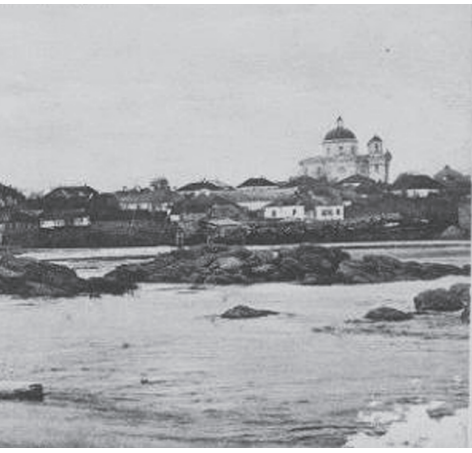
Це нашої волі нуртуюча кров,
Це нашого духу глибокий Дніпро...
Коли прочитаєш цю книгу, мій сину,
То знатимеш долю свою – Україну;
Якщо не минеш ані титли, ні коми,
Не віддаси України нікому!
1983-2006 рр.

Таїна **БРАТЧЕНКО**, Євген **ЧЕРНЕЦЬКИЙ**
«Таємниці парку «Олександрія»»

Сховані скарби Браницьких

Багато розповідей і легенд ходить у Білій Церкві та за її межами про заховане золото Браницьких. Про те, що воно існує, що його справді десь було закопано, свідчить багато фактів. Невідомо лише одне: де його шукати.

При вивченні зйомки, проведеної міською геодезичною службою при держархітектурі до будівництва профілакторію «Діброва», на ній було видно великі провали. А при співставленні її з планом міста Біла Церква (1858 р.) було видно відповідність між наземними будівлями фільварку Голендерні й провалами ґрунту, що вказує на існування підземних ходів і підвалів. Про їхні таємниці білоцерківці-старожили знають чимало достовірних і вигаданих історій. Ось одна з них, яка трапилася не так давно з колишнім виконробом БМУ Іваном Григоровичем Главіцьким. Вірити йому можна,

адже ця людина бачила все на власні очі в присутності багатьох свідків, про що й написала до краєзнавчого музею. 26 травня 1992 року працівники БМУ (разом з Главіцьким) розпочали земляні роботи на будівельному майданчику профілакторію «Діброва» в районі урочища Голендерня. Але раптом натрапили на щось тверде. Обережно почали підкопувати землю і знайшли якийсь отвір. Виявилось, що це підземний хід до тунелю. Його стіни добре збереглися. Вони були викладені цеглою, поміченою трьома буквами: «Б.К.П.». Майже весь напярмок тунелю йшов від профілакторію до автобусної кінцевої зупинки маршруту № 14. За кілька днів ще один білоцерківець вирішив «докопатися» до кінця тунелю. Хлопець копав, обережно просуваючись уперед, аж поки лопата не натрапила на якісь кістки. Виявилось, що це скелет чоловіка, на якому майже збереглася старовинна сорочка. Поряд валялися золоті монети. Але тільки-но хлопець нахилився, щоб зібрати їх, як почув сильний свист. Він злякався й мерщій побіг з тунелю. Розповів про знахідку не одразу, боячись, що його піднімуть на сміх або ж без нього заберуть знайдені монети. Через деякий час він повернувся до зловісного тунелю, але потрапити до нього вже було неможливо. Місцеві жителі закидали його сміттям. Таким чином став закритим ще один вхід до підземель у фільварку Голендерні. А історія його дуже цікава.

Почали його будувати наприкінці XVIII ст. Він був розташований неподалік від головної резиденції графів Браницьких. Сам фільварк складається з комплексу наземних господарських будівель Старої і Нової Голендерні, а також розгалуженої мережі підземних комунікацій. Вони з'єднують льохи, льодові сховища, у яких зберігалися вина й харчі. З резиденцією «Олександрія» фільварк з'єднувався поромною переправою. У XIX ст. вже прорили підземний тунель під річкою Рось. Він проходив у самому граніті, а тому був водонепроникним. З його допомогою з'єднувалися правий і лівий берег Росі. Але ці тунелі мали тільки господарське призначення. Як довели науковці, вже відомо про зв'язок Браницьких з родичами Потоцьких, серед яких були масони з різних лож. Тому в підземеллі в Голендерні проводилися містичні зібрання з ритуальними діями й обрядовими призначеннями.

У XIX столітті, коли в Польщі та на Правобережній Україні назрівали повстання проти гноблення царської Росії, саме в цих тунелях зберігалася зброя, яку в будь-який час можна було застосувати для воєнних дій. Але найголовніше, що вже впродовж століття цікавить не лише науковців, – це гроші і коштовності Браницьких. Адже саме в одному з підземних ходів розташувалося головне сховище сімейних реліквій цього роду, а також казкові запаси золота. Як відомо з архівних документів, Браницькі намагалися не користуватися послугами банків, щоб приховати справжній обсяг свого багатства. Вони не хотіли викликати заздрість в інших магнатів, а також у царської сім'ї.

Тут передбачливо, на випадок пограбування, існувала караульна служба охорони, огорожувальні плити й ґрати. У разі небезпеки пограбування комунікації могли бути підірвані, а виходи зі штолень – заблоковані. Також на цей випадок було передбачено й затоплення сховища водою через системи шлюзів. Для цього ж зробили два вузьенькі аварійні виходи зі штолень.

Перед 1917 роком сховище заблокували, щоб зберегти сховані в ньому скарби. Коли Браницькі виїхали за кордон, то в Білій Церкві лишився головний управитель, начальник охорони і кілька службовців. Згодом представники ЧК й НКВС дізналися про існування таємного сховища. Вони закатували до смерті тих службовців, які могли б їм щось розповісти. Ті, можливо, не знали, а можливо, й не хотіли видати таємницю. Адже з розповідей білоцерківських старожилів, ті зі службовців, які погоджувалися показати представникам «органів» сховані в підземеллі скарби, звідти вже назад не поверталися разом із «шукачами».

Воздвиження Чесного Хреста Господнього

14 вересня

♦ Як розповідають перекази, після припинення гонін рівноапостольний цар Костянтин побажав збудувати храми Божі на священних для християн місцях у Палестині (тобто на місцях народження, страждань, Воскресіння Господа Ісуса Христа та ін.) і знайти хрест, на якому був розп'ятий Спаситель. Виконати бажання царя з великою радістю взялася його мати, св. рівноапостольна цариця Олена.

♦ Для цього у 326 році вона вирушила до Єрусалима. Багато зусиль доклала цариця, щоб знайти хрест, бо недруги Христові сховали його. Нарешті їй вказали на одного похилого юдея на ім'я Юда, який знав, де перебуває хрест Господній. Після довгих умовлянь він показав місце. Виявилось, що святий хрест був кинутий у рів і завалений сміттям та землею, а зверху було збудовано язичницький храм. Цариця Олена наказала зруйнувати цю будівлю і знайти хрест.

♦ Коли розкопали рів, то знайшли в ньому три хрести й дощечку з написом: «Ісус Назорей, Цар Юдейський». Потрібно було дізнатися, який з трьох христів Хрест Спасителя. Єрусалимський патріарх Макарій і цариця Олена твердо вірили, що Бог укаже на святий Хрест Спасителя.

Віктор МІНЯЙЛО

Притча про Гречкосія та Розбійника

Бог вділив Гречкосію поле славне, прегарну дружину, розумних і чемних діток: живи – не наживешся. І нажив собі Гречкосій і знаряддя до праці – рало з корча і ціп із дубця.

І дякував Гречкосій Всевишньому за велику Його ласку.

А недалеко тинявся Розбійник зі списом. Той гречки не сів, пашаницю не

♦ За порадою єпископа стали підносити хрести один за одним до однієї недужої жінки. Від двох христів не сталося ніякого чуда, коли ж поклали третій, то вона вмить зцілилася. Трапилося так, що в цей час несли померлого для поховання. Тоді стали прикладати хрести один за одним і на померлого; і коли поклали третій хрест, померлий ожив. У такий спосіб розпізнали Хрест Господній.

♦ Цариця Олена, патріарх Макарій і люди, що були навколо них, з пошаною, радісно і побожно вклонилися Хресту Христовому і цілували його. Християни, довідавшись про цю велику подію, зібралися натовпом до місця, де було знайдено Хрест Господній, усім хотілося прикластися до святого животворчого Хреста. Але оскільки через велику кількість людей усім це зробити було неможливо, то люди просили принаймні показати його. Тоді патріарх Макарій став на підвищеному місці і, щоб усім було видно, кілька разів воздвигав (піднімав) його.

♦ На згадку про це кожного року на свято Воздвиження на середину усіх

Микола ОТИЧЕНКО

Притча про Гречкосія та Розбійника

косив, ціпом її не вимолочував, а добував собі поживу списом.

І прийшов він до Гречкосія, і сказав: – Як собі хоч, а обороняй тебе, лінивого, від сусідів! – і погрався списом.

І подумав Гречкосій: земля моя така тлуста, що прогодує і мене, й мого во-рога...

А Розбійник і хату його посів, а затим і гречки посів. І навіть до Гречкосія многих своїх родичів, а вони забрали його синів у розбійники – посідати ще й інші землі. І забрали Розбійникові родаки й Гречкосієвих доньок. І стали вони раб-нями Розбійників, і народжували їм синів для нового розбою.

І, раб свого ціпа, раб Розбійників, гірко плакав Гречкосій над долею своїх дітей та онуків. І дорікав самому собі, що, перш ніж ладнати ціпа, він не обпалив вістря списа...

Притча про будівничих і храми краси

Будівничий усе своє життя зводив Храм Розуму і Краси, то був стрункий і прекрасний витвір. Досвід і натхнення усього свого покоління вклав Будівничий у свою споруду.

Й син Будівничого теж став Будівничим. Він був залюблений у батьків Храм, але, як творець, успадкував од

батька не тільки хист, а й вічну жагу нового.

Й Син Будівничого, спираючись духом на батьків. Храм Розуму й Краси, звів свій ще вищий і прекрасніший.

І так буде на віки віків, бо час лине тільки вперед, а дух людський здійснюється все вище й вище!

Сайт Shoptik. ua	П'ятниця, 11.09 ніч +16 день +22	Субота, 12.09 ніч +13 день +22	Неділя, 13.09 ніч +13 день +22	Понеділок, 14.09 ніч +13 день +22	Вівторок, 15.09 ніч +13 день +22	Середа, 16.09 ніч +13 день +22	Четвер, 17.09 ніч +12 день +23
------------------------	---	---	---	--	---	---	---

Громадська думка
Засновник:
ПП "Редакція газети
"Громадська думка"
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: **6-33-02, (097) 355-12-50.**
E-mail: **grom.dumka@ukr.net**
Надруковано в ТОВ "Білоцерківдрук".
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 043348510000000026003174658
в АТ ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МІЖНАРОДНИЙ
БАНК
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія KI № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.